

og ogsaa med Hensyn til de Ønsker, jeg selv maatte have, skal være meget villig til at slaa af, for snarest at naa en Løsning, vil jeg paa ingen Maade kunne støtte det ærede Medlem i et Ændringsforslag af saa gennemgribende principiel Natur. Jeg anerkender fuldt ud det betydelige Arbejde, som adskillige Fagforeninger have gjort i denne Sag, navnlig de Fagforeninger, der bestaa af mere vellønnede Arbejdere, og jeg er ogsaa af den Mening, at det i en roligere Periode maaske meget vel kunde overlades Fagforeningerne at administrere saadanne Penge, uden at der vilde blive noget Misbrug i saa Henseende. Men det er jo et, noget helt andet er, at Fagforeningerne jo ikke blot er til for den rolige, daglige Administration, det er ogsaa Foreninger, for hvem der indtræder Kamp-Perioder, det er Foreninger, der have andre dette uvedkommende Formaal baade af faglig og ogsaa af rent politisk Art. I en Periode af Fagforeningernes Liv, hvor denne Side af Opgaven træder stærkt frem, tror jeg, man med Rette vil kunne sige, at man fra det offentliges Side vilde savne den fornødne effektive Kontrol med deres Virksomhed, naar man sammenblandede disse to Spørgsmaal, Fagforeningernes Ledelse og øvrige Virksomhed, med den Side af Sagen, her er Tale om.

Foruden denne saglige Begrundelse af min Modstand mod en Ændring af den Natur har jeg ogsaa en rent politisk. Jeg mener ikke, der kan være nogen som helst Tvivl om — og der har heller ikke for Kommissionen været nogen Tvivl om —, at hvis man vilde komme ind paa at sætte denne Sag i Forbindelse med Fagforeningerne og holde stærkt derpaa, vilde det faktisk være et Udtryk for, at man i Øjeblikket ikke ønskede denne Sag løst. Det er ganske givet, at der i alt Fald ikke i Øjeblikket vil kunne samles den fornødne Enighed om at gaa den Vej, og man vilde derved kun have medvirket til at skyde dette Spørgsmaal ud i en uvis Fremtid, om det da overhovedet nogen Sinde blev løst.

Det ærede Medlem rettede i denne Forbindelse en Henstilling til mig om Organisationernes Indstillingsret, naar det midlertidige Nævn skulde udnævnes. Det ærede Medlem erindrer maaske, at han før et Par Aar siden opstillede nogle Forslag, da vi havde Ulykkesforsikringsloven for Søfolk til Behandling, med Hensyn til den Indstillingsret, Organisationerne der skulde have, og vi forhandlede adskilligt om den Sag. Det endte med, at det ærede

Medlem tog disse Forslag tilbage, imod at jeg lovede, at jeg skulde tage under Overvejelse Henstillinger, som jeg maatte modtage fra saadanne Organisationer. Det resulterede imidlertid i, at jeg slet ingen Henstillinger fik, inden det paagældende Spørgsmaal maatte afgøres, men jeg venter nu — efter at det ærede Medlem paa ny har omtalt saadanne Organisations-Henstillinger til mig —, at jeg da i alt Fald i dette Tilfælde maa modtage Henstillinger og jeg vil da sige, at jeg skal tage disse Henstillinger saavel som Henstillinger, jeg formodentlig vil modtage fra forskellige andre Sider, under Overvejelse, og efter at have overvejet dem udnævne de Folk til at være Medlemmer af Nævnet, som jeg mener have de bedst mulige Betingelser for at løse den stillede Opgave.

Et andet af de Principspørgsmaal i Lovforslaget, som have været omtalte, er Spørgsmaalet om Præmiebeløbenes Tilvebringelse. Jeg er her ganske enig i, at det er rigtigt i første Omgang at tage det tvungne Tilskud fra Staten. Senere mener jeg, at man vil kunne komme ind paa at tage en Del af det offentliges Tilskud gennem et tvungent Tilskud fra Kommunerne, men jeg tror, det vil være rigtigt, at dette Spørgsmaal henstaar til en Revision af Loven, baade fordi jeg tror, det vil være vanskeligt at samle den fornødne Enighed herom i Øjeblikket, og ogsaa, fordi jeg frygter, at det, naar man gaar til det tvungne Kommunitilskud i Øjeblikket, hvor Sagen er saa ny og uprøvet, let vil bevirke nogen Misnøje, som ikke saa let vil komme til Stede, naar Kasserne først have virket noget. Mulig kunde man senere som en Overgang komme ind paa at lade en Del af Statstilskuddet være afhængigt af et frivilligt Tilskud fra Kommunerne. Det er jo en Form, under hvilken man paa andre Omraader med Held har søgt at opmuntre Kommunerne til at give Bidrag, og det er jo ogsaa muligt, at den Vej senere vil vise sig praktisk, men i Øjeblikket, hvor Kasserne skulle startes, lægger jeg afgørende Vægt paa, at man baade fra Ledelsens og fra Arbejdernes Side har noget bestemt og sikkert at regne med. Det tror jeg, man maa tillægge størst Betydning, og derfor finder jeg det rigtigt, at Kommissionen har samlet sig om at lade det væsentlige Statstilskud være tvungent og bestemt, saaledes at man ved, at man kan regne med et saa stort, sikkert Statstilskud i det Øjeblik, Præmierne skulle udregnes.

Med Hensyn til det tvungne Kommune-